

Res **Agatha Christie** este cunoscută în întreaga lume drept „Regina crimei“. A scris 80 de romane polițiste și volume de povestiri, 19 piese de teatru (dintre care *Cursa de șoareci* este cea mai longevivă din istorie) și șase romane publicate sub pseudonimul Mary Westmacott.

Celebrul Hercule Poirot – cel mai cunoscut detectiv de la Sherlock Holmes – apare încă din primul roman al Agathe Christie, *Misterioasa afacere de la Styles*. Poirot și Miss Marple, bine-cunoscutul personaj imaginat de scriitoare, au devenit faimoși la nivel mondial și au făcut subiectul multor filme realizate pentru marele și micul ecran.

Agatha Christie a mai scris volume de nonficțiune, o autobiografie, dar și povestiri amuzante despre numeroasele expediții în care a participat alături de soțul ei, arheologul Max Mallowan.

A murit în 1976.

AGATHA CHRISTIE

PETRECEREA DE HALLOWEEN

Traducere din limba engleză de
LAURA FRUNZĂ

LITERA

București
2020

CAPITOLUL 1

Doamna Ariadne Oliver se dusesese cu Judith Butler, prietena la care stătea, să ajute la pregătirea unei petreceri pentru copii care urma să aibă loc în aceeași seară.

În acel moment era o activitate frenetică peste tot. Femei energice intrau și ieșeau pe uși, mutând scaune, măsuțe, vase cu flori și cărând cantități mari de dovleci galbeni pe care îi așezau strategic în locuri dinainte alese.

Urma să aibă loc o petrecere de Halloween pentru copii cu vârste între zece și șaptesprezece ani.

Doamna Oliver se desprinsese de grupul principal, se sprijini de un perete liber și ridică un dovleac mare și galben, uitându-se la el cu un ochi critic:

- Ultima oară când am văzut unul din ăștia, spuse ea, dându-și la o parte de pe fruntea proeminentă părul grizonant, era în Statele Unite, anul trecut - erau cu sutele. Peste tot prin casă. N-am văzut niciodată atât de mulți dovleci. De fapt, adăugă ea, dusă pe gânduri, n-am știut

niciodată diferența dintre un bostan și un dovleac plăcintar. Asta de care e?

- Scuze, dragă, spuse doamna Butler, împiedicându-se de picioarele prietenei sale.

Doamna Oliver se lipi și mai tare de perete.

- E vina mea, spuse ea. Stau degeaba și vă încurc. Dar chiar a fost remarcabil să văd atâția bostani sau dovleci plăcintari sau ce-or mai fi. Erau pretutindeni, în magazine, în casele oamenilor, cu lumânări sau felinare în interiorul lor ori atârnați peste tot. Foarte interesant chiar. Dar nu erau pentru o petrecere de Halloween, era Ziua Recunoștinței. Eu întotdeauna am asociat dovlecii cu Halloweenul, care e la sfârșitul lui octombrie. Ziua Recunoștinței se serbează mult mai târziu, nu-i așa? Nu e în noiembrie, prin a treia săptămână din noiembrie? În orice caz, aici Halloweenul e întotdeauna pe 31 octombrie, nu-i așa? Mai întâi e Halloweenul și apoi ce urmează? Moșii de toamnă? Asta e ziua când, la Paris, mergi la cimitire și pui flori pe morminte. Nu e deloc o sărbătoare tristă. Vreau să spun că și copiii se duc și se distrează. Mai întâi te duci în piețele de flori și cumperi o mulțime de flori frumoase. Parcă niciodată nu arată așa de frumos florile ca în piețele din Paris.

O mulțime de femei ocupate se împiedicau din când în când de doamna Oliver, dar nu o ascultau. Erau prea preocupate de ceea ce făceau.

Majoritatea erau mame, apoi mai erau una sau două fete bătrâne pricepute; mai erau și adolescenți care ajutau și ei, băieți de șaisprezece și șaptesprezece ani care se cățarau pe scări sau se urcau pe scaune pentru a agăța decorațiuni, bostani sau dovleci ori globuri magice viu colorate la o înălțime adecvată; fete cu vârste între unsprezece și cincisprezece ani erau adunate în grupuri și chicoteau.

- Și după Moșii de toamnă și cimitire, continuă doamna Oliver, lăsându-și silueta voinică pe brațul unui fotoliu, avem Ziua tuturor sfinților. Am dreptate, nu?

Nu-i răspunse nimeni la întrebarea asta. Doamna Drake, o femeie trupeșă între două vârste, gazda petrecerii, declară:

- Nu o numesc petrecere de Halloween, deși, desigur, asta este, în realitate. O numesc petrecere pentru Unsprezece plus. E grupul acela de vârstă. Vin, în mare, copii care pleacă de la Elms pentru a învăța la alte școli.

- Dar asta nu e foarte corect, Rowena, nu-i așa? spuse domnișoara Whittaker, reșezându-și dezaprobat lornionul pe nas.

Domnișoara Whittaker, în calitatea ei de profesoară, insista mereu asupra acurateții.

- Pentru că am abolit regula cu unsprezece plus acum ceva vreme.

Doamna Oliver se ridică din fotoliu, scuzându-se.

- Nu v-am ajutat deloc. Doar am stat degeaba, spunând lucruri nătângi despre bostani și dovleci... Și odihnindu-mi picioarele, se gândi ea, cu o ușoară muștrare de conștiință, dar fără suficientă vinovăție încât să o spună cu voce tare.

- Deci ce pot face mai departe? întrebă ea și adăugă: Ce mere frumoase!

Cineva tocmai adusese un castron mare cu mere în încăpere. Doamnei Oliver îi plăceau mult merele.

- Cele roșii sunt superbe, adăugă ea.

- Nu sunt chiar așa de gustoase, spuse Rowena Drake. Dar arată bine și sunt perfecte pentru petrecere. Sunt pentru jocul cu băgat capul în apă după mere. Sunt mere moi, așa că jucătorii vor putea să le prindă cu dinții mai ușor. Vrei să le duci în bibliotecă, te rog, Beatrice? La jocul cu merele, apa aia se împrășcă peste tot, dar covorul din bibliotecă e așa de vechi, că nici nu mai contează. Vai! Mulțumesc, Joyce!

Joyce, o adolescentă voinică de treisprezece ani, luă castronul cu mere. Două mere căzură și se rostogoliră până la picioarele doamnei Oliver, unde se opriră brusc, parcă împietrite de bagheta unei vrăjitoare.

- Vă plac merele, nu-i așa? întrebă Joyce. Am citit că vă plac sau poate am auzit la televizor. Dumneavoastră sunteți cea care scrie povești cu crime, nu-i așa?

- Da, răspunse doamna Oliver.

- Ar fi trebuit să facem ceva legat de crime. Să ne prefacem că se comite o crimă la petrecerea din seara asta și să-i punem pe oameni să dezlege misterul.

- Nu, mulțumesc, spuse doamna Oliver. Nu mai fac asta niciodată.

- Cum adică nu mai faceți asta niciodată?

- Păi, am făcut-o o dată și n-a fost așa un succes, spuse doamna Oliver.

- Dar ați scris o mulțime de cărți, spuse Joyce, nu faceți o grămadă de bani de pe urma lor?

- Într-un fel, răspunse doamna Oliver, în timp ce gândurile îi zburau la Direcția de Taxe și Impozite.

- Și aveți un detectiv care e finlandez.

Doamna Oliver recunoscă că așa era. Un băiețel apatic, despre care doamna Oliver credea că nu ajunsese încă la pragul unsprezece plus, întrebă pe un ton serios:

- De ce un finlandez?

- M-am întrebat și eu adesea, răspunse doamna Oliver cu sinceritate.

Doamna Hargreaves, soția organistului, intră în încăpere găfâind, având în brațe o găleată mare și verde din plastic.

- Ce spui de asta pentru jocul cu merele? spuse ea. Mi s-a părut o culoare veselă.

Domnișoara Lee, asistenta doctorului, spuse:

- O găleată din metal galvanizat e mai bună. Nu se va răsturna așa ușor. Unde o veți pune, doamnă Drake?

- Mă gândeam că e cel mai bine ca jocul cu merele să se desfășoare în bibliotecă. E un covor vechi pe jos acolo și oricum se va vărsa multă apă.

- În regulă. O să le ducem acolo. Rowena, uite încă un coș cu mere.

- Dă-mi voie să te ajut, spuse doamna Oliver.

Culese cele două mere de la picioarele ei. Aproape fără să-și dea seama ce face, își înfipse dinții într-unul din ele și începu să-l molfăie. Doamna Drake îi smulse cu fermitate al doilea măr din mână și îl puse la loc în coș. Conversația se însufleți.

- Da, dar unde vom juca Gura balaurului¹?

- Ar trebui să jucați Gura balaurului în bibliotecă, e cea mai întunecată cameră.

- Nu, vom juca în sufragerie.

- Va trebui să punem mai întâi ceva pe masă.

- Avem o bucată de dimie verde pe care o vom pune mai întâi și apoi o mușama.

- Dar jocul cu oglinzile? Chiar o să ne vedem soții în ele?

¹ În original, *Snapdragon*, joc de societate popular în Anglia, Canada și Statele Unite în secolele XVI-XIX, în care se pun stafide într-o farfurie cu coniac și li se dă foc. Jocul constă în a extrage stafidele din coniac chiar cu riscul de a te arde. (n.tr.)

Doamna Oliver își scoase pantofii pe furiș, mestecând în continuare din măr, și se lăsă din nou pe fotoliu, privind cu ochi critic încăperea plină de oameni. Se gândea în mintea ei de autoare: dacă ar fi să scriu o carte despre toți acești oameni, cum aş face-o? Sunt oameni drăguți, în ansamblu, zic eu, dar cine știe?

Într-un fel, i se părea destul de fascinant să nu știe nimic despre ei. Locuiau cu toții în Woodleigh Common, iar despre unii știa vag câte ceva din ce îi povestise Judith. Domnișoara Johnson - ceva legat de biserică, nu era sora vicarului, nu, nu, era sora organistului, desigur. Rowena Drake era cea care părea să facă legea în Woodleigh Common. Mai era femeia cu răsufierea întretăiată care adusese găleata, o găleată hidoasă din plastic. Doamnei Oliver nu-i plăcuseră niciodată lucrurile din plastic. Și mai erau copiii, băieții și fetele la vârsta adolescenței.

Până acum nu erau decât nume pentru doamna Oliver. Erau o Nan, o Beatrice, o Cathie, o Diana și o Joyce, care era lăudăroasă și pune multe întrebări. „Nu-mi place prea mult de Joyce“, se gândi doamna Oliver. O fată pe nume Ann, care era înaltă și părea superioară celorlalți. Mai erau doi băieți adolescenți care păreau să încerce diverse stiluri de tunsori, cu rezultate mai curând nefericite.

Un băiat cam mărunțel intră destul de timid în încăpere.

- Mami a trimis oglinzile astea să vedeți dacă sunt bune, spuse el cam fără suflare.

Doamna Drake i le luă din mână.

- Mulțumesc mult, Eddy, spuse ea.

- Sunt doar niște oglinzi de mână obișnuite, spuse fata pe nume Ann. Chiar o să vedem chipurile viitorilor noștri soți în ele?

- Unele s-ar putea să le vadă, altele, nu, spuse Judith Butler.

- Dumneavoastră ați văzut vreodată chipul soțului la vreo petrecere - vreau să spun, la genul acesta de petrecere?

- Desigur că nu l-a văzut, spuse Joyce.

- Poate că l-a văzut, spuse Beatrice, pe un ton superior. Se numește P.E.S. - Percepție extrasenzorială, adăugă ea pe tonul cuiva încântat de faptul că e familiarizat cu termenii la modă.

- V-am citit una dintre cărți, îi spuse Ann doamnei Oliver. *Carasul auriu muribund*. A fost destul de bună, îi spuse ea cu amabilitate.

- Nu mi-a plăcut aia, spuse Joyce. Nu era destul sânge în ea. Îmi plac crimele cu mult sânge.

- Se face prea multă mizerie, nu crezi? spuse doamna Oliver.

- Dar e palpitant, spuse Joyce.

- Nu neapărat, spuse doamna Oliver.

- Am văzut și eu o crimă odată, spuse Joyce.

- Nu fi ridicolă, Joyce, spuse domnișoara Whittaker, profesoara.

- Chiar am văzut, spuse Joyce.

- Chiar așa? întrebă Cathie, uitându-se la Joyce cu ochii mari, chiar ai văzut de-adevăratelea o crimă?

- Desigur că nu, spuse doamna Drake. Nu spune prostii, Joyce.

- Chiar am văzut o crimă, spuse Joyce. Am văzut, am văzut, am văzut.

Un băiat de șaptesprezece ani cățărat pe o scară privea în jos cu interes.

- Ce fel de crimă? întrebă el.

- Nu cred asta, spuse Beatrice.

- Desigur că nu, spuse mama lui Cathie. Joyce inventează totul.

- Ba nu. Am văzut-o.

- De ce nu te-ai dus la poliție să spui totul? întrebă Cathie.

- Pentru că nu știam că e o crimă atunci când am văzut-o. Abia la mult, mult timp după aceea am început să-mi dau seama că fusese o crimă. Ceva ce a spus cineva acum vreo lună sau două m-a pus brusc pe gânduri: desigur că a fost o crimă ceea ce am văzut eu.

- Vedeți, spuse Ann, inventează totul. Sunt aiureli.

- Când s-a întâmplat? întrebă Beatrice.

- Cu ani în urmă, spuse Joyce. Eram destul de mică la vremea aceea, adăugă ea.

- Cine a omorât pe cine? întrebă Beatrice.

- N-o să vă spun eu vouă, spuse Joyce. Sunteți cu toții niște nesuferiți.

Domnișoara Lee intră în încăpere cu alt tip de găleată. Conversația se deplasă către comparația dintre gălețile din metal și cele din plastic ca fiind cel mai potrivit suport pentru prinsul merelor. Majoritatea organizatorilor se duseră în bibliotecă pentru a evalua situația la fața locului. Câțiva dintre copii erau nerăbdători să facă o demonstrație, etalând dificultățile și propria măiestrie la acest sport. Și-au udat părul, au vărsat apa, au trimis după prosoape să o strângă de pe jos. În cele din urmă s-a decis că o găleată din metal galvanizat era de preferat farmecelor amăgitoare ale uneia din plastic care se răsturna destul de ușor.

Doamna Oliver puse pe masă un alt castron cu mere pe care îl adusese ca să completeze stocul necesar pentru a doua zi și se mai servi cu unul.

- Am citit în ziar că vă place să mâncați mere, i se adresă vocea acuzatoare a lui Ann sau a lui Susan, nu era sigură care dintre ele.

- E păcatul meu cel mai mare, spuse doamna Oliver.

- Ar fi mai distractiv dacă ar fi pepeni, obiectă unul dintre băieți. Sunt foarte zemoși. Imaginați-vă

ce mizerie ar face, spuse el, privind covorul cu anticipare plină de satisfacție.

Simțindu-se puțin vinovată de etalarea publică a lăcomiei sale, doamna Oliver ieși din încăpere în căutarea unei anumite camere, pe care, de obicei, o găsești destul de ușor într-o casă. Urcă pe scări și, după ce dădu colțul pe palier, nimeri peste un cuplu, un băiat și o fată, strâns îmbrățișați și sprijiniți de ușa despre care doamna Oliver era sigură că era a camerei în care era nerăbdătoare să intre. Cuplul nu o băgă în seamă. Suspinau și se dezmierdau. Doamna Oliver se întrebă ce vârstă aveau. Băiatul părea, poate, de cincisprezece ani, iar fata un pic peste doisprezece, deși pieptul ei era mai bine dezvoltat decât pentru această vârstă.

Apple Trees era o casă de dimensiuni considerabile. Avea, se gândi ea, destule colțuri și unghere prielnice. Cât de egoiști sunt oamenii, se gândi doamna Oliver. Nu au pic de respect pentru alții. Îi veniră în minte bine-cunoscutele cuvinte de odinioară. Îi fuseseră spuse și ei, pe rând, de o doică, o bonă, o guvernantă, bunica ei, două strămătuși, mama ei și alte câteva persoane.

- Pardon, spuse doamna Oliver, pe un ton ridicat și răspicat.

Fata și băiatul se agățară și mai mult unul de altul, sărutându-se pasional.